at træffe. Dette krav er ikke opfyldt, selv om den pågældende skrivelse indeholder en angivelse af genstanden for ansøgningen, når det samtidig af skrivelsen fremgår, at den pågældende virksomhed regner med, at der senere skal føres drøftelser om spørgsmålet med Kommissionen, således at det ikke klart fremgår, at Kommissionen opfordres til at træffe en formel beslutning inden for en bindende frist.

3. Da det egentlige formål med en ansøgning om forhøjelse af den årlige referenceproduktion for nogle produkters vedkommende fra og med et bestemt kvartal er at opnå en forhøjelse af de pågældende produktionskvoter, er den kommissionsbeslutning, som må anses for indirekte at afvise ansøgningen og derfor som den relevante bebyrdende afgørelse, den første beslutning, der træffes efter ansøgningens fremsættelse, og hvorved der sker en fastsættelse af virksomhedens produktionskvoter uden imødekommelse af ansøgningen. Når der ikke er anlagt sag til prøvelse af denne beslutning inden for den foreskrevne frist, må der ex officio ske afvisning af en sag anlagt til prøvelse af en af Kommissionen senere vedtaget beslutning, som fastsætter produktionskvoterne for et andet kvartal uden hensyntagen til den tidligere fremsatte ansøgning om tilpasning af referenceproduktionen, og som kun kan anses som en bekræftelse af den førstnævnte beslutning, idet en sådan sag ikke kan anses for anlagt til prøvelse af den for sagsøgeren bebyrdende afgørelse.

4. Det følger af EKSF-traktatens artikel 34, at et erstatningssøgsmål vedrørende et tab, som en virksomhed har lidt som følge af en individuel beslutning, kun kan antages til realitetsbehandling, såfremt der forinden er truffet afgørelse om annullation af den beslutning, hvorved sagsøgeren angiveligt er blevet påført det pågældende tab, ligesom det skal være blevet konstateret, at Kommissionen ikke agter at træffe foranstaltninger, der kan afbøde det tab, som er en følge af den beslutning, der er kendt ulovlig.

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ

fremsat den 23. april 1986 *

Høje Domstol.

A — Sagsøgeren i de sager, jeg skal beskæftige mig med i dag, gav den 24. maj 1982 — gennem det til virksomhedsgruppen hørende selskab Galvanor — i medfør af beslutning nr. 3302/81 Kommissionen meddelelse om et investeringsprogram vedrørende oprettelse af et anlæg til produktion af forzinkede plader. I henhold til beslutning nr. 234/84 »om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien« var der tale om produkter i grupperne I c og I d, jfr. artikel 1. Det var meningen, at anlægget — der har en årlig produktionskapacitet på 155 000 tons — skulle sættes i drift i andet kvartal 1984. I meddelelsen anførtes det udtrykkeligt, at produktionen fra det nye anlæg skulle *træde i stedet for* (»remplacer«) produktionen fra to anlæg, hvis drift var blevet indstillet eller skulle indstilles (nærmere bestemt anlægget i Blagny, der havde en produktionskapacitet på 60 000

* Oversat fra tysk.

tons af produkter i gruppe I c, og koldvalseværket i Montataire, der havde en produktionskapacitet på 400 000 tons af produkter i gruppe I b).

Som svar på meddelelsen afgav Kommissionen den 10. februar 1983 en udtalelse i medfør af EKSF-traktatens artikel 54. Det anførtes heri, at Kommissionen ved sin vurdering af spørgsmålet havde taget hensyn til (»prise en compte«), at driften af de to nævnte anlæg var blevet indstillet, idet det udtaltes, at investeringsprogrammet herefter kunne anses for at være »conforme aux objectifs généraux de la Communauté«.

Efter at anlægget var blevet sat i drift, hvilket som planlagt skete i andet kvartal 1984, forsøgte sagsøgeren i forbindelse med den kvoteordning for jern- og stålprodukter, som vi kender så godt, i denne anledning at opnå en *forhøjelse* af sine produktionskvoter. I denne forbindelse fremsatte sagsøgeren den 27. april 1984 en anmodning til Kommissionen, hvori sagsøgeren — for så vidt angår produkter i grupperne I c og I d — ansøgte om en forhøjelse af sin årlige referenceproduktion med 155 000 tons fra og med andet kvartal 1984, hvoraf 65% for gruppe I c og 35% for gruppe I d. I anmodningen blev der henvist til »la règlementation en vigeur à l'époque« (det vil — ud fra sammenhængen — sige de i foråret 1983 gældende regler), hvoraf det måtte udledes, at anmodningen gik ud på en tilpasning i medfør af artikel 15 i beslutning nr. 1696/82, som vi er bekendt med fra andre sager (hvoraf det imidlertid også fremgår, at beslutningen i forbindelse med kvoteordningen bortfaldt ved beslutning nr. 2177/83 af 28. juli 1983).

Sagsøgeren fik herefter ved en skrivelse af 20. juni 1984 fra en direktør i Kommissionen meddelelse om, at tjenestegrenene i direktoratet »Stål« »examinent actuellement votre demande en vue de soumettre une décision à la Commission«, og den 5. juli 1984 henvendte sagsøgeren sig på ny til Kommissionen. Sagsøgeren anførte i denne forbindelse, at det nye forzinkningsanlæg som planlagt var blevet sat i drift, og at der — i mangel af en tilpasning i tide af kvoterne — allerede i andet kvartal 1984 var sket kvoteoverskridelser, idet der ikke havde kunnet ske noget bytte eller køb af kvoter, hvorefter sagsøgeren — for at undgå et bødeansvar — anmodede Kommissionen »de bien vouloir autoriser exceptionnellement l'imputation de ces réalisations sur les quotas à valoir au titre de la troisième ligne de galvanisation« (dvs. i afventning af den forventede kvoteforhøjelse).

De af sagsøgeren udfoldede bestræbelser førte ikke til noget resultat. Sagsøgeren kunne på grundlag af en meddelelse af 31. december 1984, hvis indhold var baseret på beslutning nr. 234/84, og som vedrørte første kvartal 1985, konstatere, at den årlige referenceproduktion og de årlige referencemængder for 1985 var blevet fastsat til det samme som for 1984. Dette fremgik, såfremt man sammenholdt meddelelsen med meddelelsen af 23. maj 1984, der vedrørte de første to kvartaler af 1984. Det samme gjorde sig gældende med hensyn til en meddelelse af 20. februar 1985, hvorefter der — men kun for første kvartal 1985 — var blevet fastsat en lidt højere produktionskvote, hvilket skyldtes den i henhold til beslutning nr. 313/85 af 6. februar 1985 ændrede reduktionssats for produkter i gruppe I c. Der skete ikke i øvrigt nogen ændringer med hensyn til produktions- og leveringskvoterne i forhold til det i meddelelsen af 31. december 1984 anførte.

Dette var den første anledning for sagsøgeren til for Domstolen at indbringe spørgsmålet om den forhøjelse af produktionskvoterne, som sagsøgeren mener at være berettiget til på grund af igangsættelsen af det nye forzinkningsanlæg, hvilket skete ved en stævning, der blev indleveret til Domstolen den 1. april 1985 (sag 81/85). Sagsøgeren har i denne sag nedlagt *påstand* (og jeg henholder mig her til den udformning af påstandene, der fremgår af replikken)

a) om annullation af beslutningen af 20. februar 1985, for så vidt det herved afvises at forhøje referencemængderne for produkter i grupperne I c og I d,

b) om, at det statueres, at når beslutningerne nr. 2177/83 og 234/84 intet indeholder om, at der kan ske tilpasning af referencemængderne, skal dette fortolkes således, at dette kun vedrører nye investeringer, men derimod ikke investeringer, der er blevet gennemført på et tidspunkt, hvor de tidligere bestemmelser var gældende, og efter en positiv udtalelse fra Kommissionen,

c) subsidiært (for det tilfælde, at der ikke gives sagsøgeren medhold i den foregående påstand) om, at beslutning nr. 234/84 kendes ulovlig, for så vidt der i henhold til denne beslutning ikke længere var mulighed for at tildele kvoteforhøjelser som tilfældet var i den periode, hvor beslutning nr. 1696/82 var gældende, eller for så vidt beslutningen ikke indeholdt nogen overgangsforanstaltninger,

d) om, at det statueres, at sagsøgeren har krav på skadeserstatning, idet den nærmere afgørelse om størrelsen heraf udsættes til et senere tidspunkt.

Den 18. marts 1985, dvs. endnu før sagsøgeren havde anlagt sag 81/85, fremsendte den direktør i Kommissionen, som havde tilskrevet sagsøgeren den 20. juni 1984, endnu en skrivelse til selskabet (hvori der henvistes til den tidligere skrivelse). I den nye skrivelse henvistes for det første til det forhold, at man på grund af modstand fra medlemmerne af Eurofer (også sagsøgeren er medlem heraf) havde måttet opgive et af Kommissionen i slutningen af 1984 fremsat forslag om en ændring af beslutning nr. 234/84, der ville have kunnet løse sagsøgerens problemer (idet der efter forslaget skulle ske en sammenlægning af grupperne I c og I d og en forhøjelse af referenceproduktionen). For det andet henvistes der i skrivelsen til beslutning nr. 470/85 af 25. februar 1985 om ændring af beslutning nr. 234/84 (hvorefter der kunne gives tillægskvoter for produkter i gruppe I d), idet Kommissionen opfordrede sagsøgeren til at fremsætte en anmodning efter denne beslutning (hvad sagsøgeren herefter åbenbart da også gjorde, og — som vi har hørt under den mundtlige forhandling — med held). — Endvidere modtog sagsøgeren den 29. marts 1985 en skrivelse fra næstformand i Kommissionen Narjes. I denne skrivelse gentog Kommissionen i det væsentlige, hvad den tidligere havde anført, dels om det i slutningen af 1984 fremsatte forslag til beslutning, dels om beslutning nr. 470/85. For det andet henvistes der — hvad angår spørgsmålet om igangsættelsen af sagsøgerens nye forzinkningsanlæg og de i denne forbindelse utilstrækkelige produktionskvoter for produkter i gruppe I c — til, at der efter beslutningerne nr. 2177/83 og 234/84 ikke længere var mulighed for at forhøje referenceproduktionen på grund af anlæg sat i drift under disse beslutningers gyldighedsperioder.

Dette gav anledning til, at sagsøgeren, der opfattede dette som en udtrykkelig afvisning af selskabets anmodning af 27. april 1984, anlagde endnu en sag (sag 119/85). Sagsøgeren har i denne sag — idet jeg igen henholder mig til formuleringerne i replikken — nedlagt *påstand*

a) om annullation af beslutningen af 29. marts 1985 og om nødvendigt af den i skrivelsen af 18. marts 1985 indeholdte beslutning, for så vidt Kommissionen herved afviste at forhøje sagsøgerens referencemængder for produkter i grupperne I c og I d,

b) om, at der statueres det samme som det i påstand b) i sag 81/85 anførte (jfr. ovenfor),

c) om, at beslutningerne nr. 2177/83 og 234/84 om nødvendigt kendes ulovlige, idet de ikke som de tidligere beslutninger indeholdt nogen udtrykkelig hjemmel til at forhøje referencemængderne for produkter i grupperne I c og I d og heller ikke nogen overgangsforanstaltninger om dette spørgsmål,

d) om, at det statueres, at sagsøgeren har krav på skadeserstatning, jfr. påstand d) i sag 81/85.

Som bekendt har Kommissionen i første række påstået sagerne afvist. Subsidiært har den påstået frifindelse.

B — Min *stillingtagen* til denne tvist er følgende.

I — **Formaliteten**

1. *Sag 81/85*

a) Den principale påstand går i denne sag ud på annullation af beslutningen af 20. februar 1985, for så vidt det herved afvistes at forhøje sagsøgerens referencemængder for produkter i grupperne I c og I d.

Til støtte for denne påstand gøres det — blandt andet — gældende, at det var retsstridigt, når beslutning nr. 234/84 (og den foregående beslutning) ikke indeholdt hjemmel til at tilpasse referenceproduktionen på samme måde som efter artikel 15 i beslutning nr. 1696/82 i tilfælde, hvor en virksomhed, som ikke fra Kommissionen havde modtaget nogen negativ udtalelse vedrørende et nyt produktionsanlæg, havde påbegyndt gennemførelsen af det pågældende investeringsprogram på et tidspunkt, da beslutning nr. 1696/82 stadig var gældende.

Sagsøgte har gjort gældende, at sagsøgeren burde have anfægtet dette straks efter at være blevet gjort bekendt med beslutning nr. 2177/83, idet sagsøgeren ikke efter at have undladt i tide at gøre dette nu i forbindelse med en prøvelse af en ganske sædvanlig beslutning om fastsættelse af kvoter i 1985 kan vende tilbage til dette spørgsmål. Sagsøgte anfører endvidere, at det under alle omstændigheder må være afgørende, at sagsøgeren undlod at anlægge sag inden for den i EKSF-traktatens artikel 35 angivne frist, efter at der ikke inden for den fastsatte frist herfor var blevet truffet nogen postitiv afgørelse om sagsøgerens anmodning af 27. april 1984.

Sagsøgeren har heroverfor i første række henvist til den begrænsede søgsmålsadgang, der i henhold til EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, er for virksomheder i forbindelse med generelle beslutninger. Endvidere anføres det, at det må betragtes som tvivlsomt, om anmodningen af 27. april 1984 har fået fristen i EKSF-traktatens artikel 35 til at løbe, idet anmodningen ikke kan anses som en »mise en demeure«. Herudover henviser sagsøgeren til, at Kommissionen den 20. juni 1984 meddelte selskabet, at den nærmere ville undersøge anmodningen. Da en sådan undersøgelse erfaringsmæssigt er meget tidskrævende (hvilket blandt andet fremgår af den i medfør af artikel 10, stk. 3, i beslutning nr. 234/84 den 27. januar 1986 trufne beslutning), kan det ikke lægges til grund, at da Kommissionen ikke havde givet meddelelse om nogen beslutning inden to måneder, måtte dette opfattes således, at anmodningen ikke ville blive imødekommet. En sådan — stiltiende — afvisning kan tværtimod først anses for indeholdt i beslutningen af 20. februar 1985 (idet sagsøgerens referenceproduktion for 1984 i denne forbindelse uændret blev lagt til grund). Sagsøgeren har rettidigt anfægtet denne beslutning, og det samme gør sig i øvrigt gældende i forbindelse med sag 119/85, efter at sagsøgerens anmodning den 29. marts 1985 udtrykkeligt var blevet afvist.

aa) Ved min vurdering af dette stridsspørgsmål var jeg oprindeligt tilbøjelig til at lade mig overbevise om rigtigheden af det af Kommissionen anførte, hvorefter der ikke rettidigt er blevet anlagt sag til prøvelse af de generelle beslutninger nr. 2177/83 og 234/84. Dette skyldtes navnlig, at det af det af sagsøgeren anførte fremgår, at den begrænsning med hensyn til søgsmålsretten, som EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, opstiller, ikke spiller ind i et tilfælde som det foreliggende (jeg henviser her til, at sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen netop for et tilfælde som sagsøgerens undlod at træffe særlige overgangsforanstaltninger, hvorfor man i så fald uden vanskeligheder kan tale om »magtfordrejning [i forhold til sagsøgeren]«).

Man må imidlertid i denne forbindelse for det første betænke, at sagsøgerens opfattelse — ifølge replikken — i første række er den, at de omhandlede generelle beslutninger retteligt skal fortolkes således, at de (også uden udtrykkelige bestemmelser herom) for tilfælde som sagsøgerens indeholder hjemmel til at tilpasse referenceproduktionen på samme måde som efter artikel 15 i beslutning nr. 1696/82. Det drejer sig derfor for så vidt overhovedet ikke om nogen *kritik* af de generelle beslutninger og om at fastslå, at disse er ulovlige. — Hvad angår det subsidiært anførte, der gøres gældende for det tilfælde, at en anden fortolkning af de pågældende generelle beslutninger må lægges til grund, er det for det andet tvivlsomt, om en sådan *ulovlighedsindsigelse* i forbindelse med generelle beslutninger — forholdet kan ikke opfattes på andre måder — må forkastes allerede af den grund, at de omhandlede generelle beslutninger ikke er blevet rettidigt anfægtet. Det står nemlig efter Domstolens praksis fast, at det under en sag til prøvelse af en individuel beslutning kan gøres gældende, at den til grund for beslutningen liggende generelle beslutning er ulovlig, også selv om fristen for at anfægte denne ved Domstolen er udløbet (jfr. dommene i sagerne 9/56, 10/56 og 15/57 [1].

Om det af Kommissionen anførte bemærker jeg videre, at det vanskeligt kan bestrides, at der består en »direkte retlig sammenhæng« (jfr. dommen i sag 21/64 [2], Sml. 1965-1968, s. 43) mellem beslutningen om afvisning af sagsøgerens anmodning og den — angiveligt retsstridige — generelle beslutning nr. 234/84, idet det ved det af sagsøgeren subsidiært anførte gøres gældende, at beslutningen om at afvise selskabets anmodning skyldtes, at beslutning nr. 234/84 ikke indeholdt nogen bestemmelse om tilpasning som den i artikel 15 i beslutning nr. 1696/82.

bb) Jeg mener imidlertid ikke, at der kan være nogen tvivl om, at Kommissionen har ret, når den anfører, at der ikke rettidigt er blevet anlagt sag, for så vidt fristen herfor må antages at løbe fra tidspunktet for anmodningens fremsættelse i april 1984.

— I denne forbindelse bemærker jeg for det første, at det næppe kan bestrides, at den tidligere omhandlede skrivelse fra sagsøgeren af 27. april 1984 må anses som en opfordring i henhold til EKSF-traktatens artikel 35. Anmodningen går klart ud på, at der bør træffes en for sagsøgeren begunstigende afgørelse, og selv om der i skrivelsen ikke udtrykkeligt henvises til nogen konkrete bestemmelser, kan dette for så vidt ikke tillægges nogen betydning, idet henvisningen til de bestemmelser om tilpasning af referenceproduktionen, der var gældende på tidspunktet for iværksættelsen af investe-

1 — Dom af 13. juni 1958 i sag 9/56, Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, SpA mod Den Høje Myndighed, Rec. 1958, s. 9; Dom af 13. juni 1958 i sag 10/56, Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, società in accomandita semplice mod Den Høje Myndighed, Rec. 1958, s. 51; Dom af 12. juni 1958 i sag 15/57, Compagnie des hauts fourneaux de Chasse mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 103.

2 — Dom af 31. marts 1965 i sag 21/64, Macchiorlati Dalmas e Figli mod Den Høje Myndighed, Sml. 1965-1968, s. 4.

ringsprogrammet, må anses som en tilstrækkelig klar henvisning til artikel 15 i beslutning nr. 1696/82. Hermed er Kommissionen efter min opfattelse (i betydningen i dommen i sag 17/57, Sml. 1954-1964, s. 125 (sammendrag)[3]) i tilstrækkeligt omfang blevet gjort bekendt med, at en eventuel passivitet fra dens side ville kunne medføre, at sagsøgeren indbragte spørgsmålet for Domstolen. Det må være åbenbart, at der efter ordningen i traktaten ikke herudover kræves nogen yderligere »mise en demeur«. Såfremt dette alligevel måtte anses for tilfældet, kan man endvidere henvise til sagsøgerens tidligere nævnte rykkerskrivelse af 15. juli 1984 (heller ikke såfremt der tages udgangspunkt i denne, er der rettidigt blevet anlagt sag).

— Det er ligeledes åbenbart, at der ikke inden for to måneder efter anmodningens fremsættelse fremkom nogen meddelelse om, at Kommissionen havde truffet den af sagsøgeren ønskede beslutning. Dette indebærer i henhold til traktatens retsbeskyttelsesordning, at der på dette tidspunkt måtte anses at være blevet truffet en *stiltiende* negativ beslutning, og at der inden for en frist af yderligere en måned skulle være anlagt sag til prøvelse af denne (hvilket i det foreliggende tilfælde betyder i sommeren 1984 og ikke først i foråret 1985). At EKSF-traktatens artikel 35 skal fortolkes således, fremgår klart af dommene i sagerne 42 og 49/59[4] (Sml. 1954-1964, s. 247) og 81/83[5] (Sml. 1984, s. 2962).

— Hvad angår det af sagsøgeren heroverfor anførte om, at det i en skrivelse af 20. juni 1984 fra en direktør i Kommissionen var blevet meddelt, at Kommissionen ville undersøge anmodningen, idet man i denne forbindelse ifølge sagsøgeren måtte regne med, at dette ville være tidskrævende, er jeg enig med Kommissionen i, at dette ikke kunne medføre en forlængelse af søgsmålsfristen i forbindelse med det eneste spørgsmål, der efter det anførte nu er af interesse.

— Dette må være den rette udlægning af dommen i sag 42/58[6] (Sml. 1954-1964, s. 147), hvori Domstolen om en tilsvarende skrivelse fra direktøren for Den Høje Myndigheds markedsafdeling, hvori det meddeltes, at et bestemt spørgsmål var under overvejelse, udtalte, at denne skrivelse ikke kunne anses som en beslutning i betydningen i traktaten, hvorfor der derfor forelå en beslutning om stiltiende afvisning i betydningen i artikel 35 (jfr. tilsvarende dommen i sag 49/59, Sml. 1954-1964, s. 247). Den relevante praksis i forbindelse med tjenestemandssager er i denne forbindelse særlig klar, idet det fremgår af denne, at såfremt der ikke inden for bestemte frister er blevet givet meddelelse om nogen afgørelse vedrørende en klage eller en ansøgning, får dette ligeledes nogle retsvirkninger i form af, at institutionen inden for en bestemt frist skal reagere. Det fremgår i denne forbindelse utvetydigt, at når den pågældende frist er udløbet, sidestilles dette med en stiltiende beslutning om afvisning, og det er denne beslutning, der kan indbringes for Domstolen. Derimod kan en foreløbig meddelelse, hvori den pågældende anmodes om nærmere at afvente en afgørelse eller gives tilsagn om, at sagen vil blive overvejet, ikke anses som en beslutning, som indebærer en forlængelse af søgsmålsfristen, idet fristreglerne — af retssikkerhedsmæssige hensyn — ikke kan fraviges af parterne (jfr. dommene i sagerne 12/65, 52/64, 79/70 og 40/71[7]).

Fremfor alt finder jeg det i denne sammenhæng også af betydning, at den undersøgelse, som Kommissionen havde givet tilsagn om — og sagsøgeren må have været

3 — Dom af 4. februar 1959 i sag 17/57, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s.125.

4 — Dom af 22. marts 1961 i de forenede sager 42 og 49/59, Société nouvelle des usines des Pontlieue — Aciéries du Temple (Snupat) mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 247.

5 — Dom af 12. juli 1984 i sag 81/83, Acciaierie e Ferriere Busseni SpA mod Kommissionen, Sml 1984, s. 2951.

6 — Dom af 17. juli 1959 i sag 42/58, Société des aciers fins de l'Est (SAFE) mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 147.

7 — Dom af 14. december 1965 i sag 12/65, Fred Bauer mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 153; Dom af 14. december 1965 i sag 52/64, Fred Pfloeschner mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 149; Dom af 7. juli 1971 i sag 79/70, Helmut Müllers mod Det økonomiske og sociale Udvalg for EØF og Euratom, Sml. 1971, s. 161, Dom af 17. februar 1972 i sag 40/71, Denise Richez-Parise mod Kommissionen, Sml. 1972, s. 29

klar over dette — ikke drejede sig om det, der i sagsøgerens skrivelse var blevet anmodet om (en *forhøjelse* af referenceproduktionen i anledning af igangsættelsen af det nye anlæg og på grundlag af de bestemmelser, der havde været gældende, dengang opførelsen af anlægget blev påbegyndt). Når henses til den entydige retsstilling — som sagsøgeren var bekendt med (en bestemmelse som den i artikel 15 i beslutning nr. 1696/82 var bevidst ikke blevet gentaget i de senere beslutninger) — var det ikke nødvendigt at gennemføre nogen langvarig undersøgelse. Spørgsmålet var snarere — således som det blev forklaret under den mundtlige forhandling — om det var muligt at hjælpe sagsøgeren på grundlag af de foreliggende smidige bestemmelser (som f. eks. artikel 15, stk. 2, i beslutning nr. 234/84, hvorefter der kunne ske overførsel af referencemængder i tilfælde af lukning af anlæg), og navnlig var der spørgsmål om en mulig ændring i den gældende ordning, for så vidt angår forzinkede plader (nærmere bestemt spørgsmålet om en sammenlægning af grupperne I c og I d og om fastlæggelse af en ny og mere fordelagtig referenceproduktion i forbindelse med den nye fælles produktgruppe). Endelig bemærker jeg, at der allerede var iværksat forhandlinger, da sagsøgeren fremsatte sin anmodning (sagsøgeren har udtrykkeligt erkendt dette i replikken i sag 119/85). Om dette spørgsmål havde Kommissionen den 29. november 1984 fremsendt en meddelelse til Rådet samt den 21. december 1984 et udkast til beslutning (der imidlertid ikke førte til noget resultat, således at der til slut — ved beslutning nr. 470/85 — kun blev gennemført en delvis nyordning, hvorefter muligheden for kvoteforhøjelser blev begrænset til produkter i gruppe I d).

Når sagsøgeren i stedet for at videreføre bestræbelserne for at få imødekommet sin oprindelige anmodning foretrak at afvente det — uvisse — resultat af de nævnte andre bestræbelser, må det være klart, at sagsøgeren, efter at der var kommet en endelig afklaring af forholdene, og efter at fristen herfor var udløbet, ikke kunne vende tilbage til denne anmodning om en forhøjelse af selskabets referenceproduktion efter tidligere gældende regler.

— Endelig bemærker jeg, at selv såfremt man tilslutter sig det af sagsøgeren anførte vedrørende retsvirkningerne af skrivelsen af 20. juni 1984 (dvs. lægger til grund, at sagsøgeren med rette kunne afvente meddelelsen om, hvilken referenceproduktion der skulle gælde for 1985 — det er åbenbart, at dette efter sagsøgerens opfattelse betegner det seneste tidspunkt for, hvornår Kommissionen burde have afsluttet sine overvejelser), er det næppe muligt at antage, at sagen er rettidigt anlagt. Det var således ikke først på grundlag af beslutningen af 20. februar 1985 (som sagsøgeren støtter sig på), at sagsøgeren måtte udlede, at selskabets referenceproduktion ikke ville blive ændret (og sagsøgerens anmodning om tilpasning dermed var afvist). Tværtimod fremgår dette allerede af den første beslutning, af 31. december 1984 (bilag 2 til stævningen), der vedrørte første kvartal 1985. Sagsøgeren burde således allersenest på dette tidspunkt have reageret og ikke have afventet beslutningen af 20. februar 1985 (der ganske vist træder i stedet for førstnævnte beslutning, men kun indeholder en ændring med hensyn til reduktionssatserne for produkter i gruppe I c, hvorimod beslutningen i øvrigt — herunder for så vidt angår referenceproduktionen — blot *bekræfter*, hvad der var indeholdt i beslutningen af 31. december 1984).

cc) Den principale påstand må herefter afvises fra realitetsbehandling, idet sagen for så vidt er anlagt for sent.

b) Hvad angår påstandene om, at Domstolen skal statuere noget bestemt (eller fortolke) de generelle beslutninger nr. 2177/83 og 234/84, hvortil knyttes den subsidiære påstand om, at disse beslutninger kendes ulovlige, har Kommissionen ligeledes gjort gældende, at disse påstande må afvises fra realitetsbehandling. For så vidt angår påstanden om, at Domstolens skal statuere noget bestemt, anføres det, at Domstolen ikke kan sætte sig i Kommissionens sted og ved en fortolkning af artikel 15 i beslutning nr. 1696/82 sætte denne bestemmelse i kraft igen, eller tilpligte Kommissionen at genind-

føre en sådan bestemmelse, der ikke findes i beslutning nr. 234/84. Om den subsidiære påstand gør Kommissionen gældende, at der ikke kan fremsættes en sådan ulovlighedsindsigelse, idet det ikke kan hævdes, at de generelle beslutninger udgør retsgrundlaget for de anfægtede individuelle beslutninger, for så vidt det herved afvistes at ændre referenceproduktionen, hvorfor der ikke er nogen direkte sammenhæng mellem på den ene side den individuelle beslutning, der blot er udtryk for en så at sige automatisk anvendelse af kvotereglerne, og på den anden side den omstændighed, at der ikke i de generelle beslutninger er nogen tilpasningsbestemmelser.

aa) Det er efter min opfattelse utvivlsomt, at begge disse påstande — såfremt de opfattes som selvstændige påstande — må afvises fra realitetsbehandling.

Det er åbenbart, at der ikke i henhold til EKSF-traktatens retsbeskyttelsessystem, der kun omfatter ganske bestemte former for søgsmål, kan nedlægges påstand om, at Domstolen statuerer, at en bestemmelse skal fortolkes på en bestemt måde, og det er lige så åbenbart, at artikel 31, som sagsøgeren har henvist til, kun indeholder en generel beskrivelse af Domstolens funktioner, hvorfor bestemmelsen ikke indeholder hjemmel for Domstolen til at statuere noget bestemt som anført.

Hvad angår den *subsidiære påstand*, må det lægges til grund, at denne — som selvstændig påstand — må afvises fra realitetsbehandling, idet sagen for så vidt er anlagt for sent.

bb) Såfremt man derimod — og denne tanke ligger, navnlig for så vidt angår den subsidiære påstand, nær — opfatter forholdet således, at der i virkeligheden i forbindelse med de nævnte påstande er tale om et anbringende til støtte for den principale påstand (dvs. en *søgsmålsgrund*), må det blot konstateres, at der ikke er nogen anledning til at undersøge spørgsmålet nærmere, idet den principale påstand — som vi har set — må afvises fra realitetsbehandling.

c) Hvad endelig angår påstanden om skadeserstatning, bemærker jeg, at det efter udformningen af denne i stævningen ikke er ganske klart, om påstanden ønskes taget under påkendelse nu, eller først senere (hvorfor jeg utvivlsomt ikke behøver at gå nærmere ind på spørgsmålet på dette tidspunkt).

Skulle det førstnævnte være tilfældet — hvilket bemærkningen i replikken om, at påstanden er nedlagt »à titre conservatoire« »et pour faire l'économie d'une nouvelle procédure«, taler for — kan jeg henvise til mit forslag til afgørelse i sagerne 63 og 147/84 [8], hvor dette spørgsmål i forbindelse med et tilsvarende sagsforhold allerede er blevet tilstrækkeligt belyst. Det fremgår klart af EKSF-traktatens artikel 34, at det er en forudsætning for at kunne anlægge et erstatningssøgsmål, at den pågældende beslutning er blevet annulleret, at det er blevet statueret, at Fællesskabet ved den anfægtede beslutning har gjort sig skyldig i et ansvarspådragende forhold, og at Kommissionen ikke har truffet nogen egnede foranstaltninger til at genoprette den pågældende skade. Der kan således ikke samtidig med en påstand om annullation nedlægges påstand om skadeserstatning, hvorfor påstanden må afvises fra realitetsbehandling.

Jeg bemærker endvidere, at det heller ikke vil give nogen mening at fortolke påstanden således, at det i virkeligheden ønskes statueret, at Fællesskabet ved den anfægtede beslutning har gjort sig skyldig i et ansvarspådragende forhold. Da annullationssøgsmålet — som påvist — nemlig må afvises fra realitetsbehandling, kan det heller ikke i forbindelse med sagen statueres, at der foreligger et ansvarspådragende forhold i henhold til EKSF-traktatens artikel 34.

d) Der må herefter gives Kommissionen medhold i, at sag 81/85 i det hele må afvises.

8 — Forslag til afgørelse af 11. juni 1985 i de forenede sager 63 og 147/84, Finsider, Società finanziaria siderurgica per azioni mod Kommissionen, Sml. 1985, s. 2858.

2. *Sag 119/85*

I betragtning af det allerede anførte kan jeg om dette spørgsmål indskrænke mig til nogle få bemærkninger.

a) For så vidt angår den principale påstand (om annullation, jfr. ovenfor s. 1780), bemærker jeg blot, at der efter to måneder (dvs. i slutningen af juni 1984) måtte anses at foreligge en stiltiende afvisning fra Kommissionens side af sagsøgerens anmodning om en forhøjelse af referenceproduktionen, og dette må i hvert fald være tilfældet på tidspunktet for meddelelsen af beslutningen af 31. december 1984 om den for 1985 gældende referenceproduktion (såfremt man da ikke vil lægge vægt på meddelelserne om fastsættelsen af kvoter for henholdsvis tredje og fjerde kvartal 1984). Herefter trufne beslutninger om samme spørgsmål kan kun anses som rent bekræftende afgørelser, der — i mangel af nye omstændigheder — ikke udløser nogen ny søgsmålsfrist. Dette fremgår klart af den relevante praksis fra Domstolen (jfr. dommen i sagerne 7 og 9/54 [9]: I det foreliggende tilfælde var der efter udløbet af søgsmålsfristen i henhold til artikel 35 fremkommet endnu en udtrykkelig beslutning om afvisning). Også den tilsvarende praksis i tjenestemandssager er i denne forbindelse igen af interesse (dommene i sagerne 24/69 [10] og 79/70).

Påstanden om annullation af beslutningen af 29. marts 1985 og af den i skrivelsen af 18. marts 1985 indeholdte beslutning, for så vidt Kommissionen herved afviste at forhøje referenceproduktionen for produkter i grupperne I c og I d, må derfor utvivlsomt afvises fra realitetsbehandling. Herefter er det ikke nødvendigt at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt de pågældende meddelelser overhovedet har karakter af beslutninger, eller hvorvidt dette — som anført af Kommissionen — må anses for tvivlsomt, idet de kun indeholder oplysninger, der er blevet meddelt i sagsøgerens interesse (og som — for så vidt angår skrivelsen af 18. marts 1985 — ikke hidrører fra Kommissionen som sådan, men kun fra en højere tjenestemand).

b) For så vidt angår de øvrige påstande, som svarer til de tilsvarende påstande i sag 81/85, henviser jeg til det om disse anførte.

3. *Begge sager må herefter afvises.*

II — Realiteten

I betragtning af det klare resultat, jeg er nået frem til, for så vidt angår spørgsmålet om sagernes formalitet, behøver jeg egentlig ikke — *subsidiært* — gå ind på realiteten. Jeg vil dog ganske kortfattet redegøre for, hvilken opfattelse jeg er nået frem til i denne forbindelse.

1. For det første må der ske en undersøgelse af, hvad der logisk set står i forgrunden i forbindelse med det af sagsøgeren anførte, nemlig anbringendet om, at det har været retsstridigt at afvise at forhøje referenceproduktionen, idet beslutning nr. 234/84 (som den foregående beslutning) retteligt bør fortolkes således, at der fortsat var mulighed for at tilpasse referenceproduktionen i tilfælde, hvor gennemførelsen af et investeringsprogram blev påbegyndt på et tidspunkt, hvor der gjaldt en kvoteordning, hvorefter der — som efter beslutning nr. 1696/82 — kunne ske en sådan tilpasning.

9 — Dom af 23. april 1956 i de forenede sager 7 og 9/54, Groupement des industries sidérurgiques luxembourgeoises mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 21.

10 — Dom af 14. april 1970 i sag 24/69, Theo Nebe mod Kommissionen, Sml. 1970, s. 33.

Det er efter min opfattelse åbenbart, at sagsøgeren ikke kan gives medhold heri. Sammenholder man beslutning nr. 1696/82 med de efterfølgende beslutninger, fremgår det ganske klart, at de sidstnævnte ikke indeholder nogen tilpasningsbestemmelse som den af sagsøgeren ønskede. At dette bevidst og uden begrænsninger har været meningen, fremgår — efter Kommissionens forsikringer herom, hvis rigtighed ikke er blevet bestridt — af Kommissionens meddelelse til Rådet fra juni 1983, der var et led udarbejdelsen af beslutning nr. 2177/83, og som virksomhederne blev gjort bekendt med.

Det af sagsøgeren anførte har således i virkeligheden intet at gøre med en *fortolkning*. Der er tværtimod tale om, at sagsøgeren ønsker, at Domstolen skal udøve en *retsskabende virksomhed*, hvilket den i betragtning af den klare vilje, som lovgiver har givet udtryk for, utvivlsomt ikke kan gøre.

2. Man må herefter tage stilling til det spørgsmål, om det er udtryk for en retlig mangel ved beslutning nr. 234/84, at denne ikke indeholder nogen bestemmelse, hvorefter der kan ske en tilpasning i anledning af igangsættelsen af nye anlæg.

Sagsøgeren har gjort gældende, at dette af forskellige grunde må anses for tilfældet.

a) For det første anfører sagsøgeren, at der er sket en tilsidesættelse af *princippet om beskyttelse af den berettigede forventning*. Det må følge af dette princip, at der i hvert fald for virksomheder, som efter den tidligere gældende ordning havde modtaget en positiv udtalelse om et investeringsprogram, burde have været en overgangsbestemmelse, hvorefter der kunne ske tilpasning af referenceproduktionen.

Som bekendt blev dette allerede gjort gældende i sagerne 63 og 147/84, uden at Domstolen tilsluttede sig synspunktet. Sagsøgeren i nærværende sager gør imidlertid gældende, at der i selskabets tilfælde bør anlægges en anden vurdering, idet det anføres, for det første at det fremgår af den nævnte dom, at udtalelser efter artikel 54, der afgives i forbindelse med kvoteordningen, må bedømmes anderledes end, hvad der gjaldt i henhold til tidligere praksis (idet de ikke kan anses for at have karakter af råd, som Kommissionen giver), og for det andet at det udtrykkeligt fremgår af dommen, at en positiv udtalelse efter artikel 54 under andre omstændigheder vil kunne begrunde en berettiget forventning (præmis 21, jfr. også mit forslag til afgørelse, B II 1 C), Sml. 1985, s. 2865-2867.

Herom og navnlig om det af sagsøgeren anførte, hvorefter en i forbindelse med kvoteordningen afgivet positiv udtalelse efter EKSF-traktatens artikel 54 i realiteten har karakter af en *godkendelse* (idet det ikke uden en sådan er muligt at opnå en kvoteforhøjelse og dermed sætte et nyt anlæg i drift), bemærker jeg for det første, at det ud fra sammenhængen meget klart fremgår af den nævnte dom, at en positiv udtalelse efter EKSF-traktatens artikel 54 heller ikke i forbindelse med kvoteordningen kan anses som en godkendelse (jfr. navnlig præmis 21).

Endvidere og først og fremmest er det af betydning — og dermed kommer jeg til de »andre omstændigheder« i nærværende sager, som sagsøgeren har lagt så meget vægt på — *hvilke forventninger retsstillingen efter beslutning nr. 1696/82* (det var som bekendt på et tidspunkt, da denne beslutning var gældende, at Kommissionen over for sagsøgeren afgav en positiv udtalelse) kunne give anledning til, for så vidt angår spørgsmålet om tilpasning af referenceproduktionen, og om Kommissionen dermed (i betydningen i dommen i sag 68/77 [11]) må antages at have givet sagsøgeren »grund til at forvente«, at selskabet i forbindelse med igangsættelsen af det planlagte anlæg ville kunne opnå en kvoteforhøjelse. I denne

11 — Dom af 14. februar 1978 i sag 68/77, IFG-Interkontinentale Fleischhandelsgesellschaft mbH & Co. KG mod Kommissionen, Sml. 1978, s. 353.

forbindelse må det for det første ikke glemmes, at tilpasningsbestemmelserne med hensyn til nye anlæg siden kvoteordningens indførelse er blevet mere og mere skærpet (således som Kommissionen har påvist), og at krisens fortsættelse og forværring (der kunne konstateres i 1983) snarere burde have givet anledning til at forvente, at sådanne tilpasningsmuligheder ikke ville kunne opretholdes uændret, idet de tværtimod måtte forventes *indskrænket.* Tager man for det andet udgangspunkt i retsstillingen, som den var i henhold til beslutning nr. 1696/82, må man endvidere hæfte sig ved, at der efter artikel 15 i denne beslutning ikke var noget ubetinget krav på at få en tilpasning af referenceproduktionen, idet der var tale om en *skønsmæssig beføjelse*, der var tillagt Kommissionen. Det må derfor være væsentligt i forbindelse med spørgsmålet om, hvorvidt der har kunnet opstå en berettiget forventning, hvorledes Kommissionens praksis var med hensyn til udøvelsen af denne skønsmæssige beføjelse. Praksis — og hvis sagsøgeren ikke tidligere havde været klar over dette, burde selskabet i hvert fald have gjort sig bekendt med spørgsmålet, før det traf dispositioner — synes at have været den, at der kun kunne blive tale om en tilpasning for produkter i gruppe I d, og kun når anvendelsen af den referenceproduktion, der var gældende for de pågældende lukkede anlæg, ikke var tilstrækkelig til, at man kunne nå op på den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for sådanne anlæg i Fællesskabet (efter en vis reduktion). Der kan således ikke på det tidspunkt, da Kommissionen afgav den omhandlede udtalelse — som sagsøgeren lægger så stor vægt på — være opstået nogen berettiget forventning hos sagsøgeren om, at der i forbindelse med det nye anlæg under alle omstændigheder ville kunne opnås en forhøjelse af referenceproduktionen (helt bortset fra de lukninger, som sagsøgeren allerede i sin anmodning henviste til, og som Kommissionen også omtalte i sin udtalelse). Det er utvivlsomt, at en sådan forventning ikke var berettiget, for så vidt angår produkter i gruppe I c, idet det nye anlægs produktionskapacitet nogenlunde svarede til det lukkede anlægs (55 000 mod 60 000 tons). Det var sidstnævnte produkter, som — efter indholdet af sagsøgerens anmodning af 27. april 1984 — var væsentlige for selskabet. Med hensyn til produkter i gruppe I d var der derimod åbenbart ikke nogen uoverstigelige vanskeligheder (sagsøgeren har selv anført, at sådanne problemer kunne være blevet løst i 1984 på grundlag af artikel 11 i beslutning nr. 234/84). Endvidere kunne beslutning nr. 470/85 — på grund af forbedrede markedsforhold — i denne forbindelse bidrage til en løsning af eventuelle problemer (hvilket — som vi har hørt det under den mundtlige forhandling — i sagsøgerens tilfælde skete ved en beslutning i januar 1986).

Jeg mener herefter ikke at kunne nå til nogen anden konklusion, end at der ikke i sagen er noget grundlag for under henvisning til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning at kende beslutning nr. 234/84 (og den foregående beslutning) ulovlig, fordi den ikke indeholdt nogen bestemmelse om tilpasning (som bestemmelsen i artikel 15 i beslutning nr. 1696/82).

b) Sagsøgeren har endvidere til støtte for, at de nævnte generelle beslutninger må anses for ulovlige, gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af *retssikkerhedsprincippet.*

Sagsøgeren har i denne forbindelse nærmere anført, at det ikke kan være lovligt ved en senere retsakt at fjerne retsvirkningerne af en tidligere udstedt retsakt, der har hjemlet bestemte rettigheder. Virksomheder, der på grundlag af en inden for rammerne af beslutning nr. 1696/82 afgivet positiv udtalelse fra Kommissionen har opnået et krav på tilpasning af referenceproduktionen, kan derfor ikke fratages en sådan rettighed gennem udstedelsen af senere beslutninger.

Kommissionen har om dette spørgsmål meget rigtigt anført, at der i virkeligheden er tale om et anbringende, som i det væsentlige svarer til, hvad sagsøgeren allerede har anført til støtte for, at der er sket en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet det gøres gældende, at der lige så lidt som i forbindelse med det tidligere anbringende kan gives sagsøgeren medhold i det anførte, blot fordi dette nu henføres under et andet

begreb. Det må — som vi har set — være åbenbart, at der ikke af en udtalelse, som Kommissionen har afgivet på et tidspunkt, da beslutning nr. 1696/82 var gældende, kan udspringe noget *krav* på en tilpasning. Det må endvidere være klart, at tilpasningshjemmelen i artikel 15 i beslutning nr. 1696/82 kun var gældende, så længe også den pågældende tidsmæssigt begrænsede kvoteordning var gældende. Det kan nemlig vanskeligt lægges til grund, at der forelå en forpligtelse til uændret at opretholde denne hjemmel uden hensyntagen til udviklingen på markedet (rent bortset fra, at sagsøgeren efter de oplysninger, vi har, formentlig ikke på grundlag af en sådan bestemmelse ville have kunnet opnå en tilpasning i forbindelse med selskabets nye anlæg).

Det ses således heller ikke, hvorledes det under henvisning til retssikkerhedsprincippet kan anfægtes, at der ikke længere var nogen bestemmelser, hvorefter sagsøgeren kunne opnå en tilpasning af referenceproduktionen for produkter i grupperne I c og I d i anledning af igangsættelsen af et nyt anlæg.

c) Endvidere har sagsøgeren om de omhandlede generelle beslutninger gjort gældende, at Kommissionen ved at udstede dem har handlet *i strid med tidligere tilkendegivelser om, hvad der var dens hensigt*, og at den i denne forbindelse samtidig har *tilsidesat de i EKSF-traktatens artikel 3 opstillede mål* (i hvilken forbindelse der navnlig er blevet henvist til litra a), c) og g), idet det særligt er blevet anført, at beslutningerne har bevirket, at sagsøgeren ikke har kunnet tilfredsstille efterspørgslen fra selskabets kunder efter produkter, som sagsøgeren har haft succes med).

Der kan i denne forbindelse — for så vidt angår den første del af denne argumentation — igen henvises til dommen i sagerne 63 og 147/84, i hvilken noget tilsvarende allerede er blevet forkastet (jfr. præmis 26 samt mit forslag til afgørelse punkt B II 3, Sml. 1985, s. 2868). Endvidere bemærker jeg — for så vidt sagsøgeren i denne forbindelse har anført, at Kommissionens udtalelse må betragtes som en godkendelse, og at manglen på en bestemmelse om tilpasning har forhindret sagsøgeren i at kunne drive selskabets nye anlæg rentabelt — for det første, at det er forkert, at Kommissionens udtalelse har karakter af en godkendelse (hvilket allerede blev fastslået i dommen i Finsider-sagen). For det andet — og ganske bortset fra den omstændighed, at der som flere gange fremhævet i Domstolens praksis ikke i forbindelse med kvoteordningen gælder noget princip, hvorefter der er en garanti for at kunne drive anlæg rentabelt — må det lægges til grund, at sagsøgeren ikke har påvist, at selskabet ikke ved at udnytte de gældende kvoter for anlæg, der er blevet lukket eller skal lukkes (idet jeg bemærker, at dette spørgsmål som tidligere nævnt udtrykkeligt var omtalt i Kommissionens udtalelse) kan nå frem til en efter fællesskabsgennemsnittet så at sige tilfredsstillende udnyttelsesgrad i forbindelse med selskabets nye anlæg.

Hvad angår anden del af sagsøgerens argumentation, kan man ligeledes i det væsentlige henvise til dommen i Finsider-sagen (præmis 27 samt mit forslag til afgørelse anf. st., s. 2868-2869). Om det af sagsøgeren anførte, hvorefter det i sagen drejer sig om produkter, for hvilke afsætningsmulighederne er blevet betydeligt forbedret, bemærker jeg endvidere, at dette ifølge de af Kommissionen fremlagte oplysninger vedrørende udviklingen med hensyn til reduktionssatserne i 1983 og 1984 ikke er rigtigt, for så vidt angår produkter i gruppe I c (sagsøgerens krav om kvoteforhøjelser vedrører navnlig denne gruppe). Hertil kommer — hvad angår det af sagsøgeren anførte om en tilfredsstillelse af efterspørgslen fra selskabets kunder — at det er med urette, at sagsøgeren i denne forbindelse henviser til artikel 3, litra a), idet jeg endvidere henviser til de principper, der fremgår

af dommen i sag 78/83 [12], hvorefter en kvoteoverskridelse ikke kan begrundes ud fra hensynet til at kunne tilfredsstille efterspørgslen fra en virksomheds kunder.

d) Hvad endelig angår det af sagsøgeren fremsatte anbringende om, at de omhandlede generelle beslutninger er udtryk for *forskelsbehandling*, idet andre virksomheder skal have opnået forhøjelser af deres referenceproduktion, kan jeg indskrænke mig til nogle kortfattede bemærkninger.

Kommissionen har over for dette anbringende på en efter min opfattelse overbevisende måde gjort gældende, at der ikke har været tale om situationer, der kan sidestilles. Dette gælder således med hensyn til virksomheder, der på grund af *en tidligere igangsættelse* af nye anlæg har kunnet opnå tilpasninger i henhold til den i sin tid endnu gældende bestemmelse herom — idet tidspunktet for igangsættelsen i denne forbindelse har været afgørende. Dette gælder også med hensyn til andre virksomheder, for hvilke der gjaldt meget *specifikke tilpasningsbestemmelser* (som f. eks. bestemmelserne om den første igangsættelse af en produktionsvirksomhed eller om virksomheder, der på grund af overskridelse af en bestemt mindsteproduktion blev omfattet af kvoteordningen).

3. Det er således fremgået, at de hidtil nævnte af sagsøgeren fremsatte anbringender vedrørende de generelle beslutninger savner grundlag, men afslutningsvis må der endnu ske en kortfattet undersøgelse af *anbringendet om manglende begrundelse.*

Sagsøgeren har som bekendt herved gjort gældende, at den i beslutningen af 20. februar 1985 indeholdte afvisning af at ville forhøje sagsøgerens referenceproduktion ikke er blevet begrundet, idet den almindelige henvisning til beslutning nr. 234/84 i denne forbindelse ikke er tilstrækkelig (da denne beslutning heller ikke indeholder nogen angivelse af, hvorfor der ikke bør kunne ske nogen tilpasning), hvilket ligeledes gælder den i sommeren 1983 til Eurofer fremsendte meddelelse om, at tilpasningsbestemmelsen i beslutning nr. 2177/83 ville bortfalde.

For så vidt det i denne forbindelse drejer sig om beslutningen af 20. februar 1985, hvorved sagsøgeren fik meddelelse om selskabets produktionskvoter for første kvartal 1985, men som efter sagsøgerens opfattelse også er udtryk for en *stiltiende* afvisning af selskabets anmodning fra april 1984, er jeg af den klare opfattelse, at det ikke, for så vidt beslutningen måtte anses for at være udtryk for en stiltiende afvisning, kan anfægtes, at den ikke indeholder nogen nærmere begrundelse herfor. Forholdet må opfattes på samme måde, som når Kommissionen overhovedet ikke reagerer på en anmodning, i hvilken forbindelse det følger af forholdets natur, at der overhovedet ikke kan blive spørgsmål om manglende begrundelse (idet enhver stiltiende beslutning om afvisning ellers uden videre måtte annulleres på grund af manglende begrundelse). Jeg kan endvidere henvise til dommen i sag 14/81 [13], hvoraf det fremgår, at Kommissionen ikke er forpligtet til at angive nogen begrundelse for, at den ikke har villet træffe andre foranstaltninger end dem, den pågældende beslutning vedrører (Sml. 1982, s. 766, præmis 18).

Såfremt det af sagsøgeren anførte herudover — hvad der synes at fremgå af sagsøgerens argumenter — også vedrører begrundelsen for den generelle beslutning nr. 234/84, kan jeg hertil igen blot henvise til dommen i Finsider-sagen, i hvilken det om et tilsvarende anbringende udtaltes, at den for nye anlæg gældende tilpasningsbestemmelse allerede var bortfaldet ved beslutning nr. 2177/83, idet det endvidere blev fastslået, at

12 — Dom af 13. december 1984 i sag 78/83, Union sidérurgique du nord et de l'est de la France, »Usinor«, mod Kommissionen, Sml. 1984, s. 4177.

13 — Dom af 3. marts 1982 i sag 14/81, Alpha Steel Ltd mod Kommissionen, Sml. 1982, s. 749.

der ikke i forbindelse med udstedelsen af en beslutning kan stilles krav om en begrundelse med hensyn til alle enkeltheder.

4. Mine subsidiært fremsatte bemærkninger kan herefter sammenfattes således, at hverken det, som sagsøgeren har gjort gældende, og som direkte vedrører de anfægtede beslutninger, eller det anførte vedrørende det retlige grundlag for disse er holdbart. Det må derfor fastslås, at det ganske savner grundlag, at der skulle foreligge en mangel, der kan begrunde et ansvar for Fællesskabet, jfr. EKSF-traktatens artikel 34.

C — Konklusion

Jeg skal herefter sammenfattende foreslå, at de af Usinor anlagte sager afvises, og subsidiært at sagsøgte frifindes. Sagsøgeren bør herefter dømmes til at betale sagsomkostningerne.